

Sygn. I C 2286/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 07 czerwca 2016 r.

sprawy z powództwa : (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko : Z. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Z. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.449,89 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego Z. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 17 kwietnia 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowany przez fachowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. M. na jego rzecz kwoty 1.449,89 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż powód swoje roszczenie wywodzi na podstawie umowy sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego, która została zawarta w nierozzerwalnym związku z zawartą umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tytułu powyższej umowy pozwany nabył własność urządzenia telekomunikacyjnego oraz zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia w miesięcznych ratach, z zastrzeżeniem wpłaty pierwszej raty przy zawarciu umowy sprzedaży. Natomiast kolejne raty powinny być zapłacone przez pozwanego w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłaty rat. Z. M. nie wywiązał się z zobowiązania.

Dnia 11 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty. Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany Z. M., wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2015 roku sprawa została przekazana do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł, że warunki umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały między stronami uzgodnione telefonicznie. Zgodnie z założeniami Z. M. miał otrzymać telefon komórkowy bez konieczności uiszczenia jakichkolwiek opłat w związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 36 miesięcy. W następstwie zawarcia umowy, poprzez zgodne oświadczenia woli pozwany otrzymał przesyłkę zawierającą zamówiony telefon komórkowy oraz aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Odebranie przesyłki wymagało sporządzenia podpisu pod aneksem. Z. M. złożył wymagany podpis bez zapoznania się z treścią dokumentu. Pozwany dopiero wraz z otrzymaną fakturą zorientował się, iż zapisy poczynione w aneksie

odbiegają od ustaleń telefonicznych. W związku z powyższym strony powinna wiązać umowa, której warunków zostały uzgodnione telefonicznie.

Strony podtrzymały swoje stanowiska, aż do zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 05 marca 1998 roku pozwany Z. M. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z (...) Sp. z o.o. w W.. Pozwany był abonentem operatora przez kolejnych 15 lat. W związku z tym, iż okres na jaki została zawarta umowa dobiegał końca konsultantka (...) S.A. skontaktowała się telefonicznie z pozwanym. Strony postanowiły, iż umowa zostanie przedłużona na kolejne 36 miesięcy, w ramach zawartej umowy pozwany miał nabyć urządzenie telekomunikacyjne. W następstwie uzgodnień pozwany otrzymał przesyłkę zawierającą zamówiony telefon komórkowy oraz aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Z. M. odebrał przesyłkę i złożył podpis pod aneksem.

W dniu 30 sierpnia 2013 roku pomiędzy pozwanym a (...) S.A w W. został zawarty aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zwany dalej „umową”. Umowa została zawarta na czas oznaczony do dnia 03 stycznia 2017 roku. W ramach zawartej umowy powód zobowiązał się świadczyć usługi telekomunikacyjne, a pozwany z tego tytułu winien uiszczać operatorowi opłaty zgodnie z cennikiem. Ponadto, zgodnie z pkt 2.6 umowy abonent nabył urządzenie telekomunikacyjne oraz zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia w miesięcznych ratach, z zastrzeżeniem wpłaty pierwszej raty przy zawarciu umowy sprzedaży. Natomiast kolejne raty powinny być zapłacone przez pozwanego w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłaty rat. Zgodnie z pkt 10.3 w przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy, w szczególności w zakresie obowiązku ponoszenia przez abonenta opłat, operator może rozwiązać umowę w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym po uprzedni wezwaniu abonenta zaprzestania naruszeń(...)

Wraz z aneksem do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) Z. M. otrzymał warunki oferty, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz harmonogram spłat rat.

dowód : okoliczności bezsporne, a ponadto umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) - k.51, aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) - k.52-55, załączniki do aneksu –k.65-73

Pozwany nie wywiązał się ze swoich zobowiązań wynikających z zakupionego na raty urządzenia telekomunikacyjnego. Pismem z dnia 14 kwietnia 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.320,00 zł do dnia 05 maja 2014 roku.

Suma niezapłaconych rat i not księgowych na dzień 1 kwietnia 2015 roku wynosiła 1.1449,89 zł.

dowód : wezwanie do zapłaty - k. 76-80 saldo niezapłaconych rat i not księgowych klienta - k.50

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż powód dochodzi zapłaty z tytułu niezapłaconej ceny zakupu urządzenia telekomunikacyjnego, a nie z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Sprzedaż na raty, stosownie do uregulowań zawartych w art. 583 k.c., to sprzedaż dokonywana w zakresie działalności przedsiębiorstwa połączona z elementem kredytowym, polegającym na rozłożeniu w danej umowie sprzedaży zapłaty ceny kupna na raty.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że Z. M. zawarł z (...) S.A.. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz związaną z nią umowę nabycia urządzenia telekomunikacyjnego. Pozwany nie kwestionował samego faktu zawarcia opisanych powyżej umów, jak również swojego zobowiązania z

tytułu ceny nabycia urządzenia telekomunikacyjnego. Zdaniem Z. M. powyższa umowa sprzedaży na raty nie powinna wiązać strony, gdyż wcześniej ustalono telefonicznie, iż Z. M. miał otrzymać telefon komórkowy bez konieczności uiszczenia jakichkolwiek opłat w związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 36 miesięcy. W związku z powyższym jak podnosi pozwany, strony powinna wiązać umowa o treści odpowiadającej ustaleniom i zgodnym oświadczeniom woli.

W myśl dyspozycji przepisu art.232 k.p.c. strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z 17.12.1996r.,I CKU 45/96). Wszelkie, bowiem zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej ocenione być muszą jako zawinione przez stronę. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne, co oznacza, że na powódce spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie (art.6 k.c.), a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wnioski o oddalenie powództwa.

Bezsporny był także fakt prowadzenia rozmowy między przedstawicielem powoda i pozwanym oraz przedstawienie pozwanemu propozycji przedłużenia umowy. Bez wątplenia złożona propozycja została przyjęta przez pozwanego. W następstwie zgodnych oświadczeń o zawarciu umowy pozwany otrzymał przesyłkę zawierającą telefon komórkowy oraz aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), warunki oferty, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz harmonogram spłat rat.

Bez zapoznania się z treścią dokumentu Z. M. złożył swój podpis. Jednakże wraz z nadejściem pierwszej faktury pozwany zrozumiał, iż musi uiszczać raty za urządzenie telekomunikacyjne. Jak twierdzi pozwany telefon komórkowy miał otrzymać bez konieczności uiszczenia jakichkolwiek opłat w związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 36 miesięcy. Pozwany na poparcie swoich twierdzeń, iż strony odmiennie ustaliły treść umowy wniósł o przeprowadzenie dowodu z nagrań rozmów prowadzonych przez pracownice powoda z pozwanym. Nie było możliwości jednak przesłuchania nagrań, gdyż powód przechowywał utrwalone rozmowy telefoniczne z abonentami jedynie przez okres 12 miesięcy (zgodnie z art.56 ust.6 Prawa telekomunikacyjnego). W tym miejscu należy wskazać, iż same twierdzenia pozwanego – które to, nie zostały poparte żadnymi dowodami, nie dają podstaw do uznania, iż strony wiązała umowa o innej treści. Zwłaszcza, iż podpisanej umowy jest czytelna i jasna, zgodnie z pkt 2.6 abonament nabył urządzenie telekomunikacyjne oraz zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia w miesięcznych ratach, z zastrzeżeniem wpłaty pierwszej raty przy zawarciu umowy sprzedaży. Natomiast kolejne raty powinny być zapłacone przez pozwanego w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłaty rat. Za daleko idący byłoby uznanie, iż aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 30 sierpnia 2013 roku nie wiąże strony.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż umowa sprzedaży ma charakter umowy konsensualnej. O tym, czy doszło do jej zawarcia rzeczywiście decyduje wyłącznie złożenie zgodnych oświadczeń woli stron. Wydanie rzeczy czy też zapłata ceny są zdarzeniami będącymi jedynie przejawami wykonania umowy i nie mają wpływu na ocenę jej ważności, ani też nie decydują o kwalifikacji umowy jako wzajemnej. W analizowanej sprawie na stronie pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wnioski o oddalenie powództwa. Z. M. nie udowodnił jednak, iż roszczenie powoda jest bezzasadne, albowiem nie zostało objęte treścią ustnej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Bez wątplenia pozwany miał okazję zapoznać się z treścią umowy, która została mu dostarczona. Pozwany w ramach zwykłych aktów staranności winien zapoznać się z treścią umowy przed jej podpisaniem, a w przypadku braku akceptacji omówić złożenia podpisu, a w konsekwencji nie zawrzeć umowy. Skoro jednak umowę podpisał, należy przyjąć że ją skutecznie zawarł. Pozwany jako przedsiębiorca, czyli osoba która na co dzień zawiera umowy różnego rodzaju winien mieć świadomość konsekwencji zawarcia umowy. Normalnym zachowaniem starannie działającego przedsiębiorcy jest przeczytanie umowy i zapoznanie się z jej treścią przed podpisaniem.

W ocenie Sądu powód przedstawił dokumenty świadczące o istnieniu zobowiązania pozwanego w stosunku do (...) S.A., jak również wskazujące na aktualną wysokość tegoż roszczenia. Całość powyższych rozważań daje asumpt do wniosku, iż powód udowodnił żądanie pozwu. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.449,89 zł, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku.

Strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Tym samym za podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych należało przyjąć art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. z uwagi na fakt, iż na objętą żądaniem pozwu kwotę składały się także odsetki.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), zasądając w pkt. 2 wyroku od pozwanego - jako strony przegrywającej postępowanie - na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.